

Продължава от стр.1

В книгата на пророк Исаия (43:1, 2) Той се обръща към Своя народ в древността и казва: „А сега така казва Господ, Творецът ти, Якове, и създателят ти, Израилу: „Не бой се, защото аз те изкупих, призовахте по име, Мой си ти. Когато минаваш през водите, с теб ще бъда, и през реките - те не ще те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш и пламъкът не ще те опали. Не бой се, аз съм с теб.“ Но, както сами разбира-

Голяма част от онова, което е истина, остава скрито. Затова често грешим и в изводите, и в оценките си. За да не срещнем и този път с онова, което стана, бих желал да отворим страниците на книгата на Божията мъдрост и да чуем на какво ни учи тя.

От Библията научаваме някои истини, които могат да ни бъдат полезни в моменти на скръб и тревога. Първото, което научаваме, е, че

Божките действия

не са като човешките.

Ние си имаме своя филосо-

фия, свое разбиране относно това, как трябва да действат Божките действия.

да принесе сина си в жертва? От момента, когато премина борбата и събуди Исаак, и каза: „Сине, стани!“, Исаак вече беше принесен в сърцето на Авраам. И сега не другите питали, а той се е питал: „Защо?“ Имало ли е отговор? Не. Никой не е можел да даде отговор. „Защо, Господи? Нима не служих на Теб? Нима синът ми заслужава това? Какво ще си помислят другите?“

А Йов, праведен и честен, чист и богат (Йов 1:1)? В един миг изгубва всичко. И задава въпроса: „Защо, Господи?“ От

неуследима тайна на беззаконията. Частица от гигантската битка между доброто и злото. Но въпреки че са тайна, Бог може да ги превърне в инструмент, чрез който да произведе благословени резултати. В страдацията може да дойде миг на себеизпитване, ревизия на собствения живот, поведение и вяра. Доколко сме готови за мига на своя край? Има ли нещо, което да попречи да не бъдем готови? Бог желае да превърне всяко страдание, включително и смъртта, в едно благословение. Но това

изкачи още едно стъпало и се молеше за онези, които не го разбираха. Кой друг се молеше за неразбиращи го хора? Божият Син на Голгота.

Днес все още понякога въпросът „Защо?“ витае във въздуха и не ни дава мира. Лошо ли е, че задаваме този въпрос? Не. Това е естествено. Но ще срещнем, ако се опитаме да гадем отговор единствено от позицията, в която сме - нашата човешка ограниченост. Има толкова много необясними неща: как е станало гадено нещо, защо е станало?

Третата истина, която откривам в Свещеното Писание, е, че Бог понякога дава на някои от верните си чада

да пият от горчивата чаша на страданията.

Исус попита двамата от Своите ученици: „Можете ли да пиете от чашата, от която аз пия?“ „Можем“ - отговориха те. Пиха ли? Да, пиха. От тази горчива чаша са пили много верни Божии хора. Йов, Йоан, Стефан, Павел и хиляди умиращи на кладите. Мисля, че в особено време като сегашното, в тежки мигове като този скръбта ни трябва да е придружена и с благодарност към Бога, че Той никога не бърка. Ние невинаги разбираме това. Той обаче ни е обещава, че един ден ще ни обясни. Ако е за наше добро, нека да кажем: „Господи, можем! Тежко и трудно е, но ако Ти смяташ, че трябва, ще пием от тази чаша!“ Защото в нея Господ слага толкова, колкото са силите на всеки един от нас да понесе гадено изпитание. Нашето доверие в часа на скръбта може да произведе „една вечна тежина на славата“.

„Тогава Марта рече на Исус: „Господи, да беше Ти тук, не щеше да умре брат ми“ (Йоан 11:21). С други думи: „Нямаше те.“ Нямаше ли Го Бог? Знаеше ли какво става в дома на Лазар? Да, знаеше. Бил ли е там? Да. Знаел ли е и детайлите, които ние не знаем? Знаел е. Но това, че не знаем отговора, не е аргумент да роптаем. Марта не беше доволна, защото искаше в момента отговора, но чуите какво отговори Исус: „Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, ако и да умре, ще оживее.“

Ще се видим ли в небесните дворове? Това зависи от вас и от мен. И Господ да ни благослови със сила и да ни дари онази благодат, да се хванем така здраво за Исус, че да се видим там. Амин.

Пастор Никола Левтеров

Тази протопев е била изнесена от пастор Никола Левтеров по повод внезапната смърт на пастор Емил Димитров преди няколко години. Сметохме за подходящо да я актуализираме в настоящия брой поради раздялата ни със съпругата на пастор Георги Чакърва - Дженка Чакърва. Затова изрязахме онези моменти, които засягат спецификите на случая, породил замисъла ѝ, и оставихме по-универсалните ѝ послания.

Редакционният съвет изразява най-дълбоките си и искрени съболезнования към семейство Чакървови, считайки случката се за огромна загуба за църквата ни.

С тази протопев бихме искали също да се присъединим и към скръбта на протопедическото семейство Петкови в гр. Ямбол, което наскоро се прости с едно от своите прекрасни деца. Нека помислим през дните си на тази земя, че на нея сме пътници и че ще дойде денят, когато повече няма да има раздяла, поради което си струва да живеем като духовни победители още сега.

БОГ

НИКОГА

НЕ ГРЕШИ

те, идват моменти в живота, когато нещата се променят и притеснено питаме: „Господи, Ти с нас ли си?“ Ние се питаме, а и други ни задават въпроса: „Къде е Бог? Защо стана така? Това Неговата воля ли е? Това част от Твоя план за нас ли е? Дали не грешим, че точно така стават нещата?“ Въпроси, въпроси, въпроси, въпроси... Понякога кълтят, въпроси... Понякога кълтят, както ехо в куха пещера; понякога удрят като метален звън - въпроси, които стоят пред нас. Можем да прибавим към тях и въпросите на другите: „Нали сте вярващи? Защо и с вас става така?“

Искам да ви призная, че и мен ме вълнуват тези проблеми. Аз нямам пълен отговор. И не смея да твърдя, че мога да дам такъв. Знам и разбирам с цялото си съществуване, че нашето ограничено естество не ни позволява да видим нещата, както са. Една сестра попита: „А как ще съдим ангели?“ Ние ще съдим ангели, но в онзи момент, когато Бог открие всичко. Сега не можем да видим и да схванем нещата в тяхната цялост. Анализираме ги само от видимата им страна. Това, което чуваме с ушите и виждаме с очите си.

фия, свое разбиране относно това, как трябва да действат Божките действия.

Псалмистът казва: „Като гледах на нечестивите как благоденстват, кошарите им пълни, те са в мъстнина, не можех да го разбера.“ Той знае, че са нечестиви, не одобрява това и пита: „Господи, защо ги благославяш? Не можеш ли да им вземеш живота?“

Сатана често ни изкушава да мислим, че само ако сме материално добре, ако сме здрави и живи, само тогава Божките благословения са над нас. И ако Господ отнеме някое от тези неща, ако нещата не текат така, както аз ги виждам и разбирам, тогава Господ е оттеглил благословението си. Ако нямам проблеми в живота си, ако не ми се случва някакво зло, Бог е с мен, но случи ли се нещо, дойдат ли проблеми... Ако прочетем Свещеното Писание, ще видим, че Бог не действа, както ние действаме и както очакваме Той да действа. Помните ли на кого Той каза: „Излез от бащиния си дом и от отечеството си“? Знаете ли какво са питали съседите на Авраам? - „Това ли е твоят Бог - да останеш без дом?“ А когато Бог заповяда на Авраам

един щастлив дом - в огъня на страданията и нещастията. Остават само две овъглени души: неговата и на съпругата му. И като оглушителен барабанен звън звучи викът на наранената душа - „Защо? Не сбърка ли, Господи? Всичко друго, но не и това.“ Няма отговор. И точно в този въпрос, когато трябва да се даде отговор, изкристализираха две позиции, които и до днес съществуват. Едната е: „Господи, Ти сбърка. Не заслужавах нищо друго освен да Те похуля. Снемам доверието си от Теб.“ И другата: „Само доброто ли да приема, а да не приема ли и злото?“ И тук има човешко виждане - че Господ е пратиш злото, макар че не е така. Приликата между Йов и съпругата му се състои в това, че те и двамата разсъждават по човешки начин, а разликата е в тяхното доверие в Бога. Според нея Бог грешил, като допуска това, а за него Бог никога не грешил, дори когато той не може да намери отговор. Това е първата истина, която аз откривам в своята Библия.

Втората истина -

страданията са една голяма загадка.

Те са една част от онази

не зависи само от Него. Той може да го направи. Това зависи и от нас, само ние можем да Му попречим...

„Имаше в земята Уз един човек на име Йов. Този човек бе непорочен и правдив, боеше се от Бога и отдалечаваше се от злото.“ (Йов

1:1) Бихте ли пожелали тези думи да бъдат записани в Книгата на живота и за вас? Това е мечтата ни: да сме правдиви, честни, да се боим от Бога, да се отдалечаваме от злото. Какво повече да си пожелаем? Но това не е върхът, който Господ искал Йов да постигне. Бог е имал по-велика цел. Въпреки че Йов бил много добър, грижел се за сираците, за вдовиците, защитавал беззащитните, бил морално чист. Безкомпромисен към онези, които потъпквали правдата: „Троших челостите на насалника.“ Решителен. Не правел компромис със злото. Но и той задава въпроса: „Защо, Господи?“

За кого се помоли Йов в края на книгата? За приятелите си, и то какви приятели! Никой не бе го осъществявал повече от тях. Болката от техните несправедливи обвинения била по-голяма от тази от раните му и загубата. Нормално, по човешки погледнато, е да ги изгони, а вместо това той се моли за тях. Във всички стъпала, които Йов изкачи, стигна до едно, което трудно можеше да изкачи нормално. Защищаваше бедния и вдовицата, но когато дойде някой насилник, му трошеше челостта. Сега